

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117011125
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117011125.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 31.05.2022, v trestnej veci proti obžalovanému F. P. V. a spol., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného X. H. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/32/2017 zo dňa 07.12.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného X. H. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných F. P. V. a X. H. vinnými zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

- dňa 30.06.2016 v čase o 13.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v Prešove, čakali pred kanceláriou lekára gynekologicko - pôrodnického oddelenia I. F. P. X. z X., pričom obv. X. H. vstúpil spolu s lekárom do jeho kancelárie, nachádzajúcej sa vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou J. A. Reimana Prešov na ulici Hollého č. 14 pod zámenkou poďakovania sa za údajne dobre vykonaný pôrod jeho priateľky pani Z., mu položil na posteľ, nachádzajúcu sa v jeho kancelárii bankovku v hodnote 100,- EUR, načo obv. X. H. vyšiel von z kancelárie, kde sa za cca 5-10 minút vrátil do kancelárie spolu s obv. F. P. V., ktorý oboch F. P. X. predstavil ako policajtov Národnej kriminálnej agentúry s vysvetlením, že ho ako lekára sledujú už dlhší čas, a že disponujú audiovizuálnou nahrávkou ako prebral tento úplatok, pričom následne mu pri vzájomnej komunikácii uviedli, že sa celé toto konanie dá ešte „vymazať“, s čím však musí súhlasiť ich nadriadený, kde za tým účelom si od poškodeného vyžiadali jeho telefónne číslo, ktoré im poskytol, a na ktoré mu po odchode z jeho kancelárie dňa 30.06.2016 v čase o 13.51 hod. z tel. čísla +XXXXXXXXXXXXX poslali SMS správu, v ktorej za vymazanie záznamu dokumentujúceho prevzatie úplatku poškodeným od neho požadovali sumu vo výške 5.000,- EUR v presnom znení: „Da sa. Nas človek súhlasí. Nikdy sme u vas neboli. Rozhodol sa, 5tis. Ak súhlasíte, prideme. Napiste ako ste sa rozhodli, musim to tlmocit dalej,“ s čím poškodený SMS správou súhlasil a o skutku vyznamel políciu, na základe čoho boli pri opätovnom návrate do kancelárie F. P. X. v čase o 15.30 hod. obaja zadržaní políciou, pričom poškodenému F. P. X. z X. neboli spôsobené žiadne zranenia a ani majetková škoda.

Za to im súd

1. F. P. V.

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

2. X. H.

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný X. H., ktoré prostredníctvom obhajcu písomných podaní písomne odôvodnil. Po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodnutie napadá vo výroku o vine a treste a smeruje aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo. Poukazuje na skutočnosť, že zo spáchania skutku ho má usvedčovať jedine výpoveď poškodeného. Ostatné vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní a to krabica od mobilného telefónu, SIM karty, zaslané sms správy, či výpovede ostatných svedkov ho so skutkom nijako nespájajú. Na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, preto bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, kde opakovane poukazoval na skutočnosť, že jeho výpoveď v prípravnom konaní nebola vykonaná v súlade s Trestným poriadkom. Krátko po tom, ako boli obaja obžalovaní zadržaní, bol na policajnej stanici X. H. starší, ktorý uviedol, že volí svojmu synovi a zaťovi obhajcu. Napriek tejto skutočnosti OČTK vykonali výsluch oboch obžalovaných v procesnom postavení podozrivej osoby-svedka a krátko na to v postavení obvinenej osoby bez prítomnosti zvoleného obhajcu. K výsluchu X. H. prišlo až 1.7.2016 o 2.20 hod. kedy sa kvôli pokročilej hodine rozhodol nevypovedať. Druhý deň zadržania prišlo opätovne k výsluchu X. H. a to 1.7.2016 o 12.45. hod. Následne po vznesení obvinenia boli už obvinení vypočutí F. V. 1.7.2016 o 17.40 hod. a X. H. 1.7.2016 o 18.45 hod. Napriek tomu, že k zadržaniu prišlo už v popoludňajších hodinách, k výsluchu došlo až v neskorých nočných hodinách. Zadržaní strávili čas v cele predbežného zadržania bez jedla a vody. X. H. žiadal pri výsluchu prítomnosť advokáta, pričom mu bolo povedané, že advokáta v tomto štádiu nepotrebuje. Počas výsluchu bol na obvineného X. H. kladený psychický nátlak a to tým spôsobom, že príslušník PZ opakovane niekoľkokrát skúšal telefonicky kontaktovať rodinných príslušníkov obvineného (otca, matku, sestru), aspoň to tak tvrdil. Keďže rodinní príslušníci obvineného údajne neodpovedali, príslušník PZ slovnou obvineného napádal vetami: „už sa ťa zriekli“, „vidíš, hanbia sa za teba“, „už si sám na to“ a podobne, s ohľadom na skutočnosť, že otec obvineného je vysoký cirkevný hodnosťár Gréckokatolíckej eparchie v Košiciach, obvineného dostali do veľkej stresovej situácie, pod ktorou sa rozhodol podať akúkoľvek výpoveď, len nech ho prepustia na slobodu. V skutočnosti bol otec obžalovaného priamo na policajnej stanici a žiadal, aby k synovi bol pustený advokát. Navyše výpoveď X. H. ako obvineného sa z lexikálneho hľadiska takmer so 100% pravdepodobnosťou zhoduje s výpoveďou X. H. v postavení „podozrivého“. Z uvedeného vyplýva, že výsluch X. H. v postavení „obvineného“ nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom. Podľa ich názoru nie je možné vykonať výsluch osoby spôsobom, že „len súhlasí“ so svojou predchádzajúcou výpoveďou (v inom postavení) ak už tá nebola vykonaná v súlade s Trestným poriadkom a bola/ mala byť vykonaná za iným účelom. Nemožno stotožňovať a rovnako viesť výsluch pri osobe v postavení podozrivého/svedka a v postavení obvineného. Ak by tento postup vyšetrovateľov bol štandardný, na čo by sme v Trestnom poriadku rozlišovali stupeň podozrivý- obvinený- obžalovaný- odsúdený. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (správne rozsudku) vyplýva, že obaja obžalovaní mali konať nepochybne formou priameho úmyslu, keď mali svojim konaním chcieť porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a to slobodné rozhodovanie človeka. Úmysel však súd vykladá len z výpovede poškodeného. Z výpovede poškodeného vyplýva, že obžalovaní ho mali navštíviť v jeho ordinácii, pričom najprv mal vojsť prvý z dvojice obžalovaných, ktorý mal poškodenému ďakovať za dobre odvedený pôrod priateľky a mal mu na stôl položiť 100 euróvú bankovku, ktorej sa poškodený ani nedotkol. Následne mali obaja obžalovaní spoločne vojsť do ordinácie poškodeného a viesť rozhovor. Poškodený vypovedal, že obžalovaní spoločne uviedli, že ho majú nahraného ako preberá úplatok, ale uvedené sa dá vymazať. Obžalovaní mali následne si vyžiadať telefónne číslo od poškodeného, kde mu na toto číslo následne boli zaslané sms správy. Naproti tomu stojí výpoveď obvineného, ktorý situáciu opisuje obdobne, až na skutočnosť, že mali naznačiť poškodenému, že by sa daný skutok mal vymazať. Tu je rozpor vo výpovediach kde stoja proti sebe dve výpovede, z ktorých nie je možné

vyvodit' jednoznačný záver o pravdivosti výpovede poškodeného. Pri odchode bankovku nechali ležať na stole. V konaní nebolo preukázané kto poslal poškodenému sms správy ktorými páchatel' požaduje finančnú hotovosť od poškodeného a teda že by obžalovaný mal svojim konaním žiadať aby poškodený niečo konal alebo, že by mal o uvedenom vedomosť. Obžalovaní v prípravnom konaní opakovane žiadali vykonať dôkaz, a to lokalizácie SIM karty a taktiež mobilného telefónu, kedy a kde bol vypnutý a mobilný operátor stratil sieťové spojenie. Existovalo dôvodné podozrenie, že mobilný telefón mohol využívať a prípadne zničiť tretia osoba v čase, kedy obvinení boli zadržaní políciou a to na základe tých skutočností, že mobilný telefón nájdený nebol. Na podporu ich tvrdenia slúži fakt, že so svedkom si mali vymieňať textové správy až do príchodu polície. V takom prípade, by mobilný telefón bol zaistený pri osobnej prehliadke obvinených poprípade v motorovom vozidle, značky Škoda Superb, na ktorom obžalovaní prišli, a ktorého dôkladná (dokonca opakovaná) prehliadka bola vykonaná. Mobilný telefón v čase zadržania nemal žiaden z obžalovaných pri sebe, nenašiel sa ani pri prehliadke motorového vozidla kde sa mala nájsť škatuľa od mobilného telefónu a SIM karty, o ktorej však on (H.) nemal vedomosť, že je tam a táto skutočnosť nebola žiadnym z vykonaných dôkazov vyvrátená. V konaní nebolo preukázané kto poslal sms správy poškodenému, v konaní nebolo preukázané, aby obžalovaný vedel, o poslaných smskách. Aj keď na hlavnom pojednávaní bol vykonaný dôkaz prečítaním jeho výpovede z prípravného konania, čo podľa názoru obžalovaného bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi, z tejto výpovede vyplýva, že obžalovaný nepoprel skutočnosť, že za poškodeným bol, avšak úmyslom nebolo nútiť ho k niečomu konať (zaplatiť sumu 5.000,- Eur) pod hrozbou ťažkej ujmy. Dôvod jeho návštevy poškodeného nebol nijakým spôsobom vyvrátený. Súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, že obrane obžalovaného, že o sms správach nevedel neuveril, nakoľko odporuje logike dôvod prečo prišiel za poškodeným, ktorý uviedol do zápisnice a to ten, že mal v úmysle nachytať poškodeného pri preberaní úplatku o čom vedel od svojho švagra, spoluobžalovaného a takto si chceli šplhnúť v práci. Súd vyslovil záver, že obžalovaný nemohol ísť za poškodeným s úmyslom ho nachytať pri preberaní úplatku, keďže následne vo výpovedi povedal, že mu dal švagr (spoluobžalovaný) hodinky na ruku, ale on ani nenahrával ich stretnutie a teda logicky nešiel „nachytať“ keďže nenahrával stretnutie. Daný záver súdu sa podľa názoru obžalovaného rovnakom vzťahuje aj na cieľ údajného vydierania, a teda čím mal chcieť obžalovaný poškodeného vydierať keď nemal žiaden dôkaz, lebo stretnutie si nenahrával. Daný záver je navyše absolútne v rozpore so súdnou praxou ako aj princípmi Trestného zákona. Úmysel musí byť páchatel'ovi dokázaný, a teda úmysel oboch obžalovaných, že na základe spoločnej dohody prišli za poškodeným s cieľom vylákania financií mu hrozili ťažkou ujmov a to tak že ohlásia jeho korupčné správanie. Daná skutočnosť súdom preukázaná nebola. Vyššie uvedené konštatovanie prvostupňového súdu je len dedukciou, ktorá môže mať iné vysvetlenie (a nie len jedno), v konaní pred súdom však obvinený odmietol vypovedať. Obaja obžalovaní sú v blízkom rodinnom vzťahu, čo je logickým vyústením dôvodu prečo obžalovaný odmietol vypovedať. Obžalovaným je kladené za vinu, že skutok mali spáchať formou spolupáchateľstva. Objektívna stránka, spoločné konanie páchatel'ov samo o sebe nestačí, podstatná je subjektívna stránka. Spolupáchatelia si musia byť vedomí, že konanie ostatných spolupáchateľov v spojení s ich vlastným konaním smeruje k spáchaniu trestného činu a boli pre tento prípad uzročení. Ak niektorí z páchatel'ov vybočí z predmetu dohody, ide o exces, zodpovedá za to, čo zavinene spôsobil, ostatní zodpovedajú len za konanie, ktoré bolo predmetom dohody. Má zato, že je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že sa im (mu) kladie za vinu, že si mali požiadať od poškodeného o sumu 5.000,- Eur ktorý bol v tom čase v službe v nemocnici, pričom si o krátku chvíľu (cca do hodiny) po tom mali prísť vyzdvihnúť hotovosť osobne, kde ich zadržala polícia. Je nelogické sa domnievať, že by poškodený vedel v tak krátkom čase zabezpečiť finančnú hotovosť 5.000,- Eur. Ako lekár určite nenosí každý deň finančnú hotovosť vo výške 5.000,- Eur, limit na bankomatovej karte vo výške 5.000,- Eur, či očakávanie že lekár behom služby zabezpečí taký finančný obnos je tiež nepravdepodobný. Z uvedeného vyplýva, že naozaj ako údajný spolupáchateľ nevedel o žiadnych smskách a dôvod prečo sa vracal do ordinácie bolo vziať si späť svoju 100,- Eurovú bankovku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obaja obžalovaní sa mali dopustiť konania vyvolávajúce bezprostredné nebezpečenstvo, že nastane následok ako zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu, ktorého spáchanie je úmyslom, v tomto prípade zločinu vydierania podľa § 189 Trestného zákona, nakoľko hrozbou inej ťažkej ujmy nútili, aby niečo konal, t. j. vyvinuli konanie aby poškodený odovzdal sumu 5.000,- Eur, aby zabránili začatiu trestného stíhania. Práve inou ťažkou ujmov v zmysle znakov trestného činu podľa § 189 TZ môže byť i začatie trestného stíhania v dôsledku oznámenia trestného činu, ktorým páchatel' poškodenému hrozí a núti ho tak niečo konať, opomenúť alebo strpieť a pritom nerozhoduje, či sa poškodený trestnej činnosti, ktorej oznámením sa mu hrozí dopustil alebo nie (R 27/1982). V danom prípade, súd reaguje na obranu obhajoby, nakoľko poškodený sa žiadneho trestného činu nedopustil a teda nebolo čím hroziť. Avšak súd nevzal v úvahu vnútorný

vzťah poškodeného k hrozbe ťažkej ujmy. Z komentára k § 189 TZ vyplýva, že cieľ páchatela musí byť adresovaný poškodenému a ten ho musí vnímať. Objektom trestného činu vydierania je sloboda rozhodovania. Z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní vyplýva, že vedel že mu hrozba ťažkej ujmy nehrozí, „po tejto sms na ktorú odpísal, že súhlasí zavolať políciu, nakoľko mu bolo jasné, že sa jedná o niečo nekalé.“ Obžalovaný poukazuje na judikát R 1/1980: „Objektom trestného činu vydierania je sloboda rozhodovania vôbec. Objektívni stránka spočíva v tom, že pachateľ núti iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpěl, a to násilím, pohrůžkou násilí alebo jiné ťažké újmy. Čin je dokonán násilným jednaním a nevyžaduje se, aby pachateľ dosáhl toho, co sledoval. Cíl pachatele musí však být adresován poškozenému a ten jej musí vnímat. Nevnímá-li poškozený, k čemu jej pachateľ svým jednaním núti, jde o pokus vydierání na nezpůsobilém předmětu útoku. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nemohla byť naplnená skutková podstata trestného činu vydierania, nakoľko poškodený vedel, že páchatel neovplyvňoval slobodu rozhodovania, poškodený nevnímal hrozbu páchatela, nakoľko vedel že ide o výmysel, pričom poškodený sa ihneď skontaktoval s vyšetrovateľom (ktorého označoval ako svojho známeho) a ďalej postupoval podľa pokynov polície. Na základe vyššie uvedeného obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov 6T/32/2017-486 zo dňa 7.12.2020 a vrátil prvostupňovému súdu, aby v potrebnom rozsahu znovu vec prejednal alternatívne aby sám rozhodol vo veci a to tak, že obžalovaný X. H., nar. XX.X.XXXX sa oslobodzuje spod obžaloby podľa § 285 ods. c) Trestného poriadku.

Písomne odôvodnené odvolanie podal aj okresný prokurátor, kde po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolanie podáva v neprospech oboch obžalovaných, smerujúc ho proti výroku o treste. Nestotožňuje sa s názorom predsedu senátu Okresného súdu Prešov v tom smere, že menovaným obžalovaným uložil iba vyššie spomínaný trest, ktorý považuje za nedostatočný. Ako vyplýva zo spomínaného rozsudku, menovaní obžalovaní na hlavnom pojednávaní využili svoje zákonné právo nevypovedať, bola čítaná len výpoveď obž. X. H. z prípravného konania (obž. F. P. V. nevypovedal ani v prípravnom konaní). Menované osoby do spáchania skutku, ktorý sa im kladie za vinu, vykonávali v reálnom živote zamestnania, pracovné zaradenia, z pozície ktorých sa vyžaduje dodržiavanie a konanie podľa litery zákona. Z pracovného posudku obž. F. P. V. vypracovaného riaditeľom ODI OR PZ - Košice okrem iného vyplýva, že menovaný bol naposledy zaradený ako referent oddelenia výkonu služby ODI ORPZ Košice, v PZ od 01.04.2005 do 27.11.2015, kedy bol z PZ personálnym rozkazom ministra vnútra prepustený. Počas svojej služby v PZ bol 4 (štyri) krát riešený disciplinárnym trestom a to v roku 2006, 2013, 2014 a 2015. V priebehu rokov 2006 -2012 bol 12 (dvanásť) krát ocenený finančnou odmenou. Obžalovaný F. P. V. má v registri trestov dva záznamy. Na základe rozsudku Okresného súdu Košice I., sp. zn.: 7T/32/2016 zo dňa 30.03.2017, bol uznaný ako vinný z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, za čo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov s jeho podmieneným odkladom pri určení skúšobnej doby na 30 mesiacov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.10.2017. Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn.: 9T/69/2018 súd zistil, že trestným rozkazom zo dňa 05.12.2018, právoplatným dňa 18.01.2019, bol obžalovaný F. P. V. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v časti dokonanej, v časti štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, kedy súd upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený rozsudkom Okresného súdu Košice I., sp. zn.: 7T/32/2016 zo dňa 30.03.2017 považoval na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný. Z pracovného posudku obž. X. H. vypracovaného riaditeľom colného úradu vyplýva, že tento bol dňa 14.11.2014 prijatý do služobného pomeru colníka v pôsobnosti FR DR so zaradením do funkcie samostatný colný referent na organizačnom útvere colného úradu SCÚ Košice - Centrála. V období od 16.03.2015 do 29.05.2015 nastúpil do základného colného kurzu, kde bol školiteľom hodnotený ako osoba s aktívnym prístupom k plneniu služobných povinností, pri plnení ktorých sa riadil pokynmi nadriadených. Do nástupu do základného colného kurzu absolvoval základnú adaptačnú prípravu a praktickú prípravu colníka na výkon štátnej služby. Počas trvania prípravnej štátnej služby nebol disciplinárne odmenený. Dňom 14.07.2016 bol menovaný rozhodnutím riaditeľa colného úradu dočasne pozbavený výkonu štátnej služby colníka na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na šesť mesiacov a to z dôvodu jeho podozrenia zo spáchania trestného činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa PZ z ORPZ, OKP Prešov, ČVS : ORP-703/1-VYS-PO-2016 zo dňa 01.07.2016. Obžalovaný X. H. nebol doposiaľ súdne trestaný. Zo skutku obžalovaných usvedčuje svedok - poškodený F. P. X., z ktorého výpovede možno jednoznačne usúdiť, že obaja obžalovaní mali svoje konanie vopred dôkladne premyslené. Prečinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Podľa § 189 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, odňatím slobody na štyri roky až

desať rokov sa páchatel potrestá, ak spáchal čin uvedený v § 189 ods. 1 Trestného zákona a spôsobí ním väčšiu škodu. Trestný čin vydierania je zločinom. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Pokus trestného činu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu. Podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. Pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin (ust. § 14 ods. 2 Trestného zákona). Ako bolo už vyššie spomínané, obžalovaní F. P. V. a X. H. boli uznaní ako vinní zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona za skutok, ktorý sa im kladie za vinu v obžalobe, sp.zn.: 3 Pv 403/16/7707 zo dňa 26.05.2017. Aj keď menovaní obžalovaní viedli pred spáchaním daného skutku riadny život, čo súd posúdil ako poľahčujúcu okolnosť, z vyššie uvedeného vyplýva, že tieto osoby po tom, ako spáchali skutok dňa 30.06.2016, sa naďalej dopúšťali protizákonného konania, teda tzv. NIČ ich nezastavilo pred ich ďalším, nezákonným konaním aj napriek tomu, že vzhľadom na ich pracovné postavenie a zaradenie majú byť príkladom pre ostatných občanov a práve oni majú byť osobami, ktoré vyžadujú dodržiavanie zákonnosti od iných. Má za to, že obž. F. P. V. a obž. X. H. je nutné uložiť trest odňatia slobody minimálne na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa ust. § 189 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko trest, na ktorý boli obaja obžalovaní súdom prvého stupňa odsúdení, je nedostatočný a neprimerane nízky. Okrem toho, aj keď vo vzťahu ku škode ide o pokus trestného činu, obvinení spáchali tento zločin so Istou, využívajúc svoje skúsenosti a poznatky z policajnej činnosti. Samotný skutok vzhľadom k okolnostiam prípadu je po materiálnej stránke veľmi závažným protiprávnym konaním. Preto je toho názoru, že nie sú splnené podmienky pre využitie a aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto súdu druhého stupňa navrhuje, aby rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 6T/32/2017 zo dňa 07.12.2020 s poukazom na § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil, vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. rozhodne vo veci sám v zmysle ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto súd urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery okresný súd v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o skutkových zisteniach tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného X. H. a okresného prokurátora, pričom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu

prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaných F. P. V. a X. H..

Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné ešte zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného X. H. nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tomto prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, obžalovaný (opierajúc sa o spôsob jeho obrany) v rámci dokazovania nepredložil nové dôkazy, resp. argumenty, ktoré by zistené skutočnosti z dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania, (ktorých obsah sa zákonným spôsobom preniesol do dokazovania na hlavnom pojednávaní), spochybňovali, resp. vyvracali, ale práve naopak.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obžalovaný X. H. v rámci obhajobným námietok opakovane poukazoval na skutočnosť, že jeho výpoveď v prípravnom konaní nebola vykonaná v súlade s Trestným poriadkom. Krátko po tom, ako boli obaja obžalovaní zadržaní bol na policajnej stanici X. H. starší, jeho otec, ktorý uviedol, že volí svojmu synovi a zaťovi obhajcu, na čo mali službu konajúci policajti reagovať tak, že teraz im žiadneho obhajcu netreba, čím bolo zjavne porušené ich právo na obhajobu, teda aj obž. H., preto nie je možné prihliadať na jeho výpoveď z prípravného konania, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní, keďže obžalovaný využil svoje právo a po zákonom poučení odmietol vypovedať.

V tejto súvislosti krajský súd z obsahu spisu zistil, že uznesením vyšetrovateľa PZ, odboru kriminálnej polície, OR PZ PO zo dňa 30.06.2016 pod ČVS : ORP-703/1-VYS-PO-2016 bolo v predmetnej trestnej veci začaté trestné stíhanie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona.

Ďalej zo zápisnice o výsluchu zadržaného podozrivého X. H. zo dňa 01.07.2016, ktorý mal byť zadržaný o 2:20 hod. nadržanom vyplýva, že po zákonom poučení podozrivá osoba uviedla, že vzhľadom na to, že ide o neskorú nočnú hodinu cíti sa byť unavený žiada, aby bol výsluch zrealizovaný v neskorších ranných hodinách priebehu dňa 01.07.2016.

Následne výsluch podozrivého X. H. vykonaný dňa 01.07.2016 o 12:45 hod., kde menovaný ihneď v úvode výsluchu po zákonom poučení uvádza, že v danej veci vypovedá, nakoľko chcel dneska vypovedať, avšak v skorých ranných hodinách bol unavený, tak preto odmietol vypovedať a vypovedá až teraz.

V oboch prípadoch, kedy bol obž. H. ešte stále v procesnom postavení podozrivého, bol opakovane poučený o práve zvoliť si obhajcu, kde výslovne prehlásil, že tento si zatiaľ nevolí a ani nežiada, aby mu bol zvolený súdom, pričom v druhom prípade v čase 12:45 hod. po poučení zvlášť podľa § 121 ods. 2 Tr. poriadku o svojom práve odmietnuť vypovedať - výslovne prehlásil, že toto právo nevyužíva a vypovedať k veci chce a bude.

Rovnako zo spisu plynie, že uznesením vyšetrovateľa PZ, odboru kriminálnej polície, OR PZ PO zo dňa 01.07.2016 pod ČVS : ORP-703/1-VYS-PO-2016 bolo obvineným F. P. V. a X. H. vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného

zákona, pričom predmetné uznesenie bolo doručené aj obvinenému X. H., ešte dňa 01.07.2016, pred samotným výsluchom v procesnom postavení obvineného.

V zápisnici o výsluchu obvineného X. H. na č. l. 49-52 zo dňa 01.07.2016 so začiatkom o 18:45 hod. po zákonom poučení podľa § 122 ods. 1 Tr. poriadku a poučení podľa § 121 ods. 2 Tr. poriadku obvinený výslovne uviedol, že poučeniu porozumel s tým, že vypovedať chce a bude, bol oboznámený s uznesením o vznesení obvinenia, ktoré prevzal oproti podpisu a sťažnosť si voči nemu nepodáva, tiež z poučenia vyplýva, kde obvinený výslovne uvádza, že si svojho obhajcu ešte nezvolil a jeho prípadné zvolenie oznámi a svojho práva nevypovedať sa výslovne vzdáva a vypovedať bude a tiež uvádza, že bol poučený o právnej kvalifikácii konania mu kladeného za vinu ako aj o rozsahu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom a následne k samotnej veci vypovedal tak, ako je to uvedené v obsahu označenej zápisnice.

Za danej dôkaznej situácie bez toho, aby boli v posudzovanom prípade reálne produkované dôkazy, ktoré by spochybnil slobodne prejavenu vôľu vypovedať vo svojej trestnej veci obž. H., či už v procesnom postavení podozrivého, resp. následne v procesnom postavení obvineného, nie je možné jej procesnú spôsobilosť týchto výpovedí spochybňovať, keďže obžalovaný ako plnoletá osoba plne spôsobilá na právne úkony po zákonom poučení aj v neprítomnosti obhajcu sa rozhodol k veci vypovedať, čo napokon potvrdil aj svojím vlastnoručným podpisom na zápisnici o svojom výsluchu, bez toho, aby namietal priebeh výsluchu, či správania sa službu konajúcich príslušníkov polície pred, či počas svojho výsluchu. Napokon o možnosti slobodne sa vo veci rozhrnúť a využiť svoje právo odmietnuť vypovedať svedčí aj správanie sa spoluobžalovaného F.. P. V., pred totožnými vo veci konajúcimi príslušníkmi PZ, kde najsamprv svoje právo nevyužil a v procesnom postavení podozrivého k veci vypovedal a následne už využijúc toto právo v ďalšom priebehu trestného konania ako v procesnom postavení obvineného, či na hlavnom pojednávaní ako obžalovaný odmietol vypovedať.

Napokon k námietkam obhajoby obž. H., že jeho výpoveď ako obvineného sa z lexikálneho hľadiska takmer so 100% pravdepodobnosťou zhoduje s výpoveďou X. H. v postavení „podozrivého“, krajský súd uvádza, že pri porovnaní po obsahovej stránke oboch zápisníc o výsluchu v pôvodne označenom procesnom postavení obž. H. je možné s obhajobou súhlasiť, že tieto sa v podstatnej časti zhodujú, no súčasne platí, že pokiaľ obžalovaný zároveň poukázal na obsahovú totožnosť dotknutých výpovedí treba uviesť, že boli realizované s odstupom len niekoľkých hodín, a je preto len logické, že sú v podstatných častiach totožné. Nejde však v celom rozsahu o totožnosť absolútnu, ktorá by svedčila o mechanickom prepise výpovedí realizovaných pred vznesením obvinenia.

Napokon krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že výpoveď obž. H. v procesnom postavení podozrivého, resp. jeho výpoveď v procesnom postavení obvineného nie sú v posudzovanom prípade jediným a rozhodujúcim dôkazom na podklade ktoré boli ustálené skutkové zistenie a ich následné právne posúdenie, inak povedané, aby jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na len na tomto dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri primerane R 24/2020).

V tejto súvislosti potom krajský súd ďalej uvádza, že od začiatku obhajoba v rámci odvolacích námietok produkované dôkazy hodnotila a vykladala tak, že konanie obžalovaného X. H. od určitého štádia skutkového deja opísaného v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku, bolo individuálne, samostatné od konania a správania sa obžalovaného F.. P. V., a teda nenaplnila základné podmienky jednej z foriem trestnej súčinnosti a to spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, keďže obžalovaný H. nemal vykonať nič čím by mal byť poškodený F.. X. nútený „zaplatiť za neoznámenie ich nadriadeným“ jeho údajne zdokumentované korupčné správanie, resp. o tom nemal žiadnu vedomosť a bol mu zatajený úmysel obžalovaného F.. P. V. poškodeného F.. X. takýmto spôsobom vydierať. V konaní obž. X. H. preto absentoval od začiatku z hľadiska zavinenia úmysel dosiahnuť cieľ protiprávneho konania kladeného za vinu obom obžalovaným, vydierať poškodeného za to, že nebude oznámené jeho „korupčné“ správanie, ktoré mal práve obžalovaný H. spolu s obž. V. údajne zdokumentovať.

V kontexte výpovede obžalovaného X. H. v konfrontácii s výpoveďou poškodeného F.. X. a ďalších zabezpečených dôkazov najmä vecí zaistených pri prehliadke iných priestorov - motorového vozidla, ktoré v ten deň používali obžalovaní podľa názoru krajského súdu v konaní obžalovaných F.. P. V. a X. H. absentuje vnútorná logika, nakoľko si vzájomne odporuje ich správanie sa v posudzovanom prípade

s pôvodne stanoveným cieľom na ktorom sa dohodli a ktorý chceli dosiahnuť - prichytiť nejakého lekára pri preberaní úplatku a oznámiť toto korupčné správanie OČTK, čím by si mali v práci (najmä obž. H.) tzv. „šplhnúť“.

V prvom rade pokiaľ obžalovaní už mali dôkazy o korupčnom správaní poškodeného k dispozícii, získané na základe vopred pripraveného plánu počas z inscenovaného rozhovoru medzi obž. H. a poškodeným F. X., čím dosiahli cieľ, ktorý si určili na začiatku - z akého dôvodu sa opäť vracali späť za uvedeným lekárom, keďže už tieto dôkazy mali mať k dispozícii, resp. prečo podľa výpovede poškodeného ihneď potom, čo mal odmietnuť obž. H. položené peniaze na posteli, ako „poďakovanie“ za vykonanú prácu - do miestnosti v ktorej mali byť po otvorení dvere ihneď vošiel obž. V., prečo s takto zistenými informáciami nešli tieto skutočnosti oznámiť polícii.

Ďalej pokiaľ mali byť obaja obžalovaní na začiatku dohodnutí na tom, že majú prichytiť nejakého lekára pri preberaní úplatku tak, potom, ako to aj správne zvýraznil okresný súd bolo predsa nelogickým správanie sa obž. H., pokiaľ mal mať na rukách hodinky, ktoré sú spôsobilé vytvoriť obrazovo-zvukový záznam a tieto podľa vlastného vyjadrenia ani nepoužil tak, nie je potom zrejmé akým spôsobom mali zabezpečiť dôkaz o tom, že došlo k prevzatiu úplatku a ich tvrdenie pred poškodeným, že s jeho správaním vyhotovili obrazovo - zvukový záznam dokazujúci jeho korupčné správanie, nie je možné hodnotiť inak ako tvrdenie účelové s cieľom, aby im poškodený uveril a spolupracoval s nimi pri splnení nimi určených podmienok.

Napokon je tiež nelogické, aby počas rozhovoru medzi „štyrmi očami“ medzi obž. H. a poškodeným F. X. keď mali zostať pootvorené dvere na kancelárii - teda verejne - dokonca tak, že to mal všetko vidieť a počuť (podľa obž. H.) aj obž. V. - by si poškodený mal sám vypýtať úplatok a osobne ho prevziať od obž. H..

Javí sa ako nezrozumiteľné (či uveriteľné) následné správanie obžalovaných pokiaľ takéto dôkazy získajú prečo sa opäť vracajú naspäť „na miesto činu“, pokiaľ sa k poškodenému vrátili a neboli vopred dohodnutí na takomto scenári (pláne), prečo bolo potrebné odkomunikovať s poškodeným, že zdokumentovali jeho korupčné správanie a oznámiť mu to a dokonca s ním rozvinúť komunikáciu, ktorá smeruje k tomu, že sú ochotní od tohto svojho pôvodného cieľa ustúpiť - usvedčiť lekára z korupčného správania a oznámiť to polícii - a s poškodeným sa dohodnúť na takej forme ďalšej spolupráce, že budú sa musieť opýtať svojich nadriadených a pritom žiadnych nadriadených v tejto veci nemajú a preto aký malo zmysel ponechávať si teda ešte priestor na návrat do priestorov kancelárie poškodeného, pokiaľ by v tom nebol vopred stanovený zámer a úmysel, a ešte pred tým vyžiadať si od poškodeného telefónne číslo na ktoré mu oznámia aký je výsledok ich komunikácie s nadriadenými a preto verzia o zavinení obžalovaných ich úmyslu prečo konali tak ako konali a prečo sa potom takto rozhodli (že poškodeného len upozornia, či poučia aby takto už do budúca nekonal a 100 eur si vezmú späť) preto nedáva absolútne žiadny zrozumiteľný význam a postráda vnútornú logiku, pokiaľ tak nekonali z úmyslom získať z toho nejakú výhodu a preto práve naopak podľa názoru krajského súdu toto ich konanie usvedča oboch obžalovaných zo správania, ktoré malo dôvodne zahrnúť aj úmysel, snahu navodiť situáciu vo vnímaní poškodeného tak, že je v ohrození, existujú dôkazy, ktoré by ho mohli usvedčať s korupčného správania a v konečnom dôsledku, aby bol ochotný s nimi spolupracovať a súhlasiť s podmienkami, ktoré mu oni navrhnu.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného (ako to bolo už zvýraznené) v kontexte toho aký mali obžalovaní pôvodne cieľ, keď poškodenému vysvetlil - obž. V., že sa to dá ešte „vymazať“, ale sa musia poradiť s nadriadeným aj keď žiadneho nadriadeného nemali, že pokiaľ bol obž. H. pritom a súhlasil s tým, keď si vyžiadala obž. V. telefónne číslo od poškodeného, na ktoré mu oznámia ako „to vybavili“, a na to návrat späť za poškodeným (dokonca na dvakrát), ktorého mali predtým presvedčiť o tom, že majú naňho usvedčujúce dôkazy, ktoré podľa obž. H. ani nemal vyhotoviť je neštandardným (chaotickým) správaním, čo obranu obž. H. zásadným spôsobom spochybňuje a práve naopak usvedča obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

Pri týchto zistenia je podstatnými aj tá skutočnosť, že pokiaľ na telefónne číslo, ktoré dal poškodený F. P. X. obžalovaným, teda konkrétne obž. V. (v prítomnosti obž. H.) - ktorý si ho vyslovene od poškodeného vyžiadala, prišli SMS správy v takom znení v akom sú citované v skutkovej vete rozsudku - je potom logické, že nikto iný pokiaľ nebol v miestnosti, kde spolu komunikovali s poškodeným, nemohol mať

vedomosť o dôvode a obsahu ich komunikácie - tak nikto iný okrem obžalovaných - nemohli v takejto forme formulovať tieto SMS správy po obsahovej stránke a komunikovať s poškodeným P. P. X., ktoré vyslovene smerovali k tomu, že určovali podmienky za akých bude toto jeho údajné korupčné správanie, ktoré malo byť riadne zdokumentované zmazané, a teda nebudú to rieši ich nadriadený.

Opísané skutkové zistenia len v logickej súvislosti potom dopĺňajú aj zaistené veci, pri prehliadke iných priestorov - motorového vozidla, ktoré v ten deň používali obžalovaní a to ako vecná stopa č. 1 - papierové púzdro Tesco Mobile k SIM karte tel. číslom XXXX XXX XXX, vecná stopa 2- krabička od mobilného telefónu NOKIA 220 s IMEI : XXXXXXXXXXXXXXXX s nabíjačkou a vecná stopa 3- krabička od náramkových hodín nezistenej značky (QT DV007), CD nosič, doklad o kúpe - faktúra zo dňa 27.6.2016, vrátane užívateľského manuálu, kde pri porovnávaní bola zistená vzájomná zhodnosť upotrebitelnej daktyloskopickkej stopy s odtlačkom palca ľavej ruky obžalovaného F. P. V. a to na vecnej stope číslo č. 1 - papierové púzdro Tesco Mobile k SIM karte tel. číslom XXXX XXX XXX.

Z týchto dôkazov je zrejmé, že práve táto SIM karta s tel. číslom XXXX XXX XXX, bola použitá na komunikáciu z telefónnym číslom poškodeného, ktorej papierová krabica ako vecná stopa č.1, bola nájdená v spomínanom aute, na ktorej bola zaistená daktyloskopická stopa s odtlačkom palca ľavej ruky obžalovaného F. P. V., a bola zjavne použitá v mobilnom telefóne NOKIA 220 s IMEI : XXXXXXXXXXXXXXXX od ktorej ho krabica ako vecná stopa č.2 aj s nabíjačkou bola zaistená v uvádzanom vozidle a tiež rovnako boli zaistené aj hodinky zn. Q&G Technology, ktoré obsahovali MicroSD kartu, kde zabudovaný GPS nebol, no tieto hodinky sú schopné zachytiť obraz a zvuk, a teda tie hodinky, ktoré ako sám priznáva obž. H., mu za tým účelom dal obž. V. a mal ich počas z inscenovaného rozhovoru s poškodeným F. X. použiť a na ktoré mal aj poukázať ako dôkaz pre poškodeného, že prostredníctvom týchto hodín bol vytvorený obrazový-zvukovo záznam z jeho korupčného správania sa keď si mal vypýtať a prevziať úplatok v sume 100 eur.

Za danej dôkaznej situácie ide až o príliš veľké množstvo náhodných, skutkových okolností, keďže sa všetky tieto predmety našli v podstate na jednom mieste v tom istom aute, ktoré v ten deň používali obžalovaní a dokresľuje to len tú situáciu, že všetky tieto veci si mali zadovážiť zjavne za tým účelom, aby dosiahli úmysel a cieľ, ktorý si vopred naplánovali, vytvoriť situáciu pre poškodenú osobu, že bola odhalená pri korupčnom správaní a následne za tým účelom „vyriešenia“ tohto problému získať nejakú výhodu v tomto prípade finančné prostriedky.

Z akého dôvodu si mali od poškodeného, pokiaľ jeho osobu pred týmto stretnutím v jeho ordinácii nepoznali, (nevytipovali si ho vopred) vyžiadať jeho telefónne číslo po oznámení mu skutočnosti, že jeho korupčné správanie majú zdokumentované, (po celú dobu si mali nahrávať správanie sa poškodeného, či dokonca mu tvrdiť, že ho sledujú už pol roka a vie o tom aj prokurátor), keď ich pôvodným cieľom bolo predsa len zdokumentovať korupčné správanie nejakého lekára a oznámiť to na polícii, čím by si „šplhli“ v práci, pokiaľ by nechceli poškodeného opätovne kontaktovať a nebolo by ich (spoločným) úmyslom tá skutočnosť, (pričom obž. H. bol predsa prítomný pri vyjadrení spoločnej vôle so spoluobžalovaným V.), že pokiaľ bude poškodený súhlasiť s ich podmienkami (musia sa najsamprv opýtať ich nadriadených) tak sa to bude dať „vymazať“.

Celá táto reťaz skutkových zistení v logickej súvislosti vedie bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru, že obž. H. o týchto skutočnostiach musel mať vedomosť, počas celého priebehu skutkového deja tak, ako je opísaný v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku a súčasne niet pochybom aby tieto skutočnosti nepokrýval jeho úmysel ako spolupáchateľa byť účastný na tomto konaní ktoré sa kladie za vinu nielen jemu ale aj spoluobžalovanému F. P. V. ktorý koniec koncov voči tomuto rozsudku pri takto ustálených skutkových okolnostiach, kde spolupáchateľom bol aj jeho švagor obž. H., opravný prostriedok voči výroku o vine a treste ani nepodal.

Vo vzťahu k tvrdeniu obhajoby obž. H., že v danom prípade, nakoľko sa poškodený F. X. žiadneho trestného činu nedopustil a teda nebolo mu ani čím hroziť čo znamená, že tu absenteje vnútorný vzťah poškodeného k hrozbe - inej ťažkej ujmy, krajský súd uvádza.

V argumentácii obhajoby sa opomína, že poškodený opakovane zvýraznil vo svojej výpovedi, že obaja obžalovaní svojím správaním - navonok suverénnym spôsobom (najmä obž. V.) sa mali preukázať ako príslušníci NAKA (aj služobnými preukazmi, či odznakom), čo poškodeného presvedčilo s tým, že mu

mali oznámiť, že z jeho bezprostredne predchádzajúcej konverzácia s obž. H. (ako príslušníkom „NAKA“) aj s ponechaním finančnej hotovosti v ambulancii (resp. v miestnosti kde spolu viedli rozhovor) bol vyhotovený obrazovo-zvukový záznam, ktorý ho mal usvedčať zo spáchania trestnej činnosti (prijímania úplatku), čo logicky bez rozumných pochybností muselo reálne vytvoriť vo vnímaní poškodeného obavu, že by mohla byť z tohto pohľadu (no najmä z pohľadu obžalovaných) nahratá konverzácia vnímaná v trestnoprávnej rovine - a teda poškodený mohol dôvodne vnímať nimi oznámené skutočnosti a na to nadväzujúce „podmienky na ktoré sa ešte len musia opýtať“, že pokiaľ ich nesplní existuje reálna hrozba jeho možného trestného stíhania. Niet potom pochýb, že (spoločné) správanie obžalovaných reálne mohlo vyvolať vo vnímaní poškodeného jeho vnútorný vzťah k predloženým podmienkam obžalovanými - zaplatiť 5000 eur ako podmienku „vymazania jeho záznamu o jeho korupčnom správaní“ inak bude záznam odovzdaný OČTK.

Napokon k tvrdeniu obhajoby obž. H., že z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní vyplýva, že vedel že mu hrozba ťažkej ujmy nehrozí, „po tejto sms na ktorú odpísal, že súhlasí - zavolať políciu, nakoľko mu bolo jasné, že sa jedná o niečo nekalé.“, keďže z komentára k § 189 Tr. zákona vyplýva, že cieľ páchatel'a musí byť adresovaný poškodenému a ten ho musí vnímať.

Opäť sa opomína, že pokiaľ poškodený postupoval tak, že toto správanie sa obžalovaných oznámil príslušníkom polície, až po ich odchode z kancelárie, keď ešte pred tým na ich vyžiadanie im dal svoje tel. číslo a až potom, čo prostredníctvom SMS, keď s nimi komunikovali z neznámeho čísla, podmieňovali „vymazanie záznamu“ zaplatením 5000 eur,- poškodený bol predsa presvedčený po ich odchode, že sa mali ísť opýtať nadriadených za akých podmienok sa to dá „vymazať“, že mal byť sledovaný už pol roka príslušníkmi NAKA, že z jeho správania vyhotovili prostredníctvom hodínok (ktoré mal na ruke obž. H., dal mu ich obž. V.), obrazovo-zvukový záznam, a pokiaľ ich podmienky nesplní, mal sa vyjadriť bezodkladne k sume 5000 eur, bude ich hrozba spojená s tým, že bude trestne stíhaný reálne naplnená.

Preto neobstojí, interpretácia výpovede poškodeného obžalovaným, že už v čase keď zavolať políciu, mu bolo jasné, že sa jedná o niečo nekalé - a preto mu „hrozba ťažkej ujmy nehrozí“ - naopak cieľ donútiť poškodeného, aby obžalovaným zaplatil inak bude jeho „zdokumentované správanie oznámené polícii“ bolo správaním obžalovaných v celom rozsahu ako pokus „vydierať“ poškodeného naplnený - čoho dôkazom bola aj reakcia poškodeného - jediná správna a zákonná v danej situácii - oznámiť toto konanie obžalovaným polícii, aby sa to všetko, aj jeho údajné korupčné správanie, vyšetrilo riadnou legálnou cestou.

Opierajúc sa o všetky tieto skutočnosti za danej dôkaznej situácie odkazujúc na doposiaľ uvedené vo svojom súhrne má krajský súd za to, že tieto dôkazy tak, ako boli sumarizované súdom prvého stupňa, hodnotené so zvýraznením skutočnosti z nich plynúcich, boli aj riadnym a zákonne získaným podkladom pre ustálenie skutkových zistení, tak ako sa preniesli do skutkovej vety výroku odvolaním napadnutého rozsudku, no predovšetkým vytvorili právny základ pre riadne a správne posúdenie konania obžalovaných F. P. V. a rovnako tak aj obž. X. H..

Preto správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, keď konanie obžalovaných bolo posúdené ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. Zákona, nakoľko obžalovaní sa spoločným konaním dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustili v úmysle iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútiť, aby niečo konal a spôsobiť tak väčšiu škodu, avšak nedošlo k dokonaniu trestného činu,

Riadne zistenému skutkovému stavu a jeho právnomu posúdeniu potom podľa názoru krajského súdu zodpovedá aj okresným súdom uložený druh a výmera trestu.

Ako to plyní z odôvodnenia rozhodnutia rozsudku okresného súdu, tento pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne odradil od páchania trestných činov, ako aj morálne

odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má posilňovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a určil tomu zodpovedajúci druh trestu nespojený s jeho výkonom a trest ukladal používajúc pri určovaní jeho výmery ust. § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Tr. zákona, pričom trest odňatia slobody určil vo výmere 2 (dvoch) rokov. Súčasne zákonne podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky

Krajský súd má za to, že boli splnené podmienky pre osvojenie si argumentácie okresného súdu, pre aplikáciu moderačného ust. podľa § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, keďže obžalovaní boli uznaní vinnými zo spáchania žalovanej trestnej činnosti len vo vývinovom štádiu pokusu trestného činu.

Tým, že okresný súd pri určovaní výmery trestu u obž. F.. P. V. neaplikoval ust. § 41 ods. 2, § 42 ods. 2 Tr. zákona a teda neukladal súhrnný trest odňatia slobody za použitia asperačnej zásady, postupoval zákonne, keďže správne ustálil, že na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného aplikujúci pravidlo upravené v ust. § 42 ods. 3 Tr. zákona (ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený) už nie je možné prihliadať.

Za danej dôkaznej situácie, preto krajský súd má za to, že okresný súd po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií podľa názoru krajského súdu uložil obžalovaným správny druh trestu pri upravenej trestnej sadzbe pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby.

Súčasne však krajský súd má za to, že takto uložený trest je trestom zákonným, ktorým sa zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaných, ako aj ich osobu a tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by mali viesť k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu, resp. k jeho náprave odvolaním napadnutých výrokov v prospech, resp. neprospech obžalovaných, preto postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného ako aj okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.